

ချင်းပြည်နယ်သို့သွားရာလမ်း

ဒေဂျီရန်း ရေးသားသည် (တွဲဖက်ရေးသားသူများ - ကျော်ထွဋ်အောင်၊ အေးမိမိထွန်း၊ ခိုင်နွယ်ဇင်)

ချင်းပြည်နယ်သို့ သွားရောက်ရမည့် အကြောင်းရင်းသည် ကျွန်မ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦး၏ ရိုးရှင်းသော မေးခွန်းတစ်ခုဖြင့် စတင်ခဲ့ပါသည်။ “ခင်ဗျား ဘယ်နေရာကို သွားမလဲ။” “ဘယ်နေရာ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ငါ့အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်။” ဟု ကျွန်မ ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားရှိ တိုင်းဒေသကြီးနှင့် ပြည်နယ် အစိုးရများ၊ အရပ်ဘက်အဖွဲ့အစည်းများ၊ ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အုပ်စု၏ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မူဘောင်အား သုံးသပ်သည့် ဆွေးနွေးပွဲများကို မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ကျင်းပသွားရန် ဒီလအတွင်း စီစဉ်ထားရာ ကျွန်မလည်း အတူပါဝင်မည်ဟု ကတိပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် အတည်ပြုခဲ့သည့် ကမ္ဘာ့ဘဏ်အုပ်စု၏ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မူဘောင်သည် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ကမ္ဘာ့ဘဏ်အုပ်စု၏ ပထမဦးဆုံး တင်းပြည့် နိုင်ငံဆိုင်ရာ မဟာဗျူဟာ တစ်ခုဖြစ်ပြီး ပြီးခဲ့သည့်သုံးနှစ်တာ ကာလအတွင်း လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှု အတွေ့အကြုံများ၊ ရလဒ်များကို ပြန်လည် သုံးသပ်နိုင်ရန်နှင့် သင့်လျော်သလို ပြင်ဆင် ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် ဆွေးနွေးပွဲများ စီစဉ် ကျင်းပခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ချင်းပြည်နယ်မြို့တော် ဟားခါးကို သွားဖို့ အဆင်ပြေလား။” ဟု ကျွန်မ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးကျော်စိုးလင်း က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ဖြင့် မေးခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုနှင့် အိန္ဒိယနယ်စပ်နှင့် နီးသည်ဆိုသည့် ဟားခါးမြို့ အကြောင်း သိဖို့ ကျွန်မ စတင်ရှာဖွေရပါသည်။ ချင်းပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒုတိယ အဆင်းရဲဆုံး ပြည်နယ်တစ်ခုဟု ကျွန်မသိလာရသည်။ တောင်တန်းထူထပ်သည့် ဒေသတစ်ခုဖြစ်ပြီး ရေကြီးရေလျှံမှုနှင့် မြေပြိုမှုများကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရသည့် ဖလမ်းနှင့် ဟားခါးလမ်းပိုင်းကို ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ကမ္ဘာ့ဘဏ်က သဘာဝ ဝန်းကျင်နှင့် လူမှုဝန်းကျင်ဆန်းစစ်မှုများကို ဆောင်ရွက်နေကြောင်းလည်း သိလာရသည်။

ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အဖွဲ့သားများအတွက် ခရီးစဉ်မတိုင်မီ ကျွန်မ လေ့လာတွေ့ရှိရတာတွေထက် ခရီးစဉ်အတွင်းမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများက အများကြီး အဓိပ္ပါယ်တွေ ပိုရှိခဲ့ပါသည်။ ကားလမ်း တစ်လျှောက် လမ်းခရီးတစ်ဝက်တွင် ကျွန်မတို့အဖွဲ့သည် နာရီပေါင်းများစွာ ရပ်တန့်စောင်းဆိုင်းခဲ့ရပါသည်။

ချင်းပြည်နယ်က ပြည်သူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ရလျှင်တော့ ဒါက မပြောပလောက်ပါလေ။ သူတို့ကတော့ ဒီလမ်းတွေ ကောင်းမွန်လာဖို့အရေး ဆယ်စုနှစ်များစွာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား။

ဒီခရီးစဉ်က လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်မှုနှင့် စားနပ်ရိက္ခာ ပေါ့ပေါ့သီသီရရှိရေး၊ ပညာသင်ကြားနိုင်ရေး၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား တိုးတက်ရရှိရေး၊ အခြေခံ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး ဝန်ဆောင်မှုတွေ ရရှိရေး စသည်တို့နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေမှုကို ပိုမို မြင်သာစေခဲ့သည်ဟု ဆိုရမှာပင်။ ဒီလမ်းတွေ ဒီထက် အဆင့်မြင့်တက် ကောင်းမွန် လာမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်မတို့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေ့မြင်ခံစားခဲ့ရသည့် သဘာဝအလှအပတရားတွေက ခရီးသွား လုပ်ငန်းအတွက် ကြီးမားသော အထောက်အကူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း မြင်မိပါသည်။

ဟားခါးမြို့သို့ သွားရောက်ရန် ကျွန်မတို့သည် ရန်ကုန်မြို့မှ ကလေးမြို့သို့ လေယာဉ်စီးခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဖလမ်းမြို့ သို့မှသည် ဟားခါးမြို့ရောက်သည်အထိ ကီလိုမီတာ ၁၉၂ ရှိသည့် ကားလမ်းတစ်လျှောက် ခရီး နှင်ခဲ့ရပါသည်။ ကလေးမြို့မှ နံနက် ၇ နာရီတွင် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ချင်းပြည်နယ်အတွင်း ပထမဦးဆုံး ခရီးစဉ် အဖြစ် ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားမိပါသည်။ တောင်ပေါ်ကို စတက်သည်နှင့် မိုးတဖွဲဖွဲရွာသည်နှင့် ကြုံသည်။ သို့သော် အသက်ရှူမှားလောက်အောင် သာယာလှပသည့် မြင်ကွင်းများကိုတော့ အနှောင့်အယှက်မပြုခဲ့ပါ။ မကြာမီမှာပင် ကျွန်မတို့သည် တိမ်တိုက်များ၏ အပေါ်တွင်ရောက်ရှိသွားကြပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် သစ်ပင်များက မဆုံးနိုင်သည့် အစိမ်းရောင်ပင်လယ်ကြီးပမာ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို မြင်တွေ့ရသည်။ အင်မတန် သာယာလှပပြီး စိတ်အားတက်ကြွဖွယ်ရာပင်။

၃၅ ကီလိုမီတာခန့် ကားစီးလာပြီးသည့်နောက် နံနက် ၉ နာရီခန့်တွင် ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ ကားကို ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကျွန်မတို့သည် အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်ကြသည်။ ရှေ့တစ်နေရာမှာ ညပိုင်းက တောင်ပြိုထားသည့်အတွက် လမ်းပိတ်နေကြောင်းသိရသည်။ ကျွန်မတို့ကားရှေ့မှာ တန်းစီနေသည့် ကားအရေအတွက်မှာ ရာဂဏန်းခန့်ရှိမည် ထင်ရသည်။ ကျွန်မတို့၏ တစ်ဖက်တွင် မြင့်မား မတ်စောက်သည့် တောင်ကမ်းပါးရံကြီးများနှင့် တစ်ဖက်တွင် နက်နဲသော ချောက်ကမ်းပါးတို့က နေရာ ယူထားကြသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီခန့်တွင် ဒီနေရာမှ မည်သို့ လွတ်မြောက်နိုင်မည်ကို ကျွန်မတို့ စတင် စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မလား။ ပြန်လှည့်ရမည့် လမ်းကြောင်းသည် ပိုပြီး ကျဉ်းမြောင်းပါသည်။ ကားတွေကလည်း ကျွန်မတို့ကား၏ ရှေ့မှာရော နောက်မှာပါ စီတန်း ပိတ်ဆို့နေကြသည့်အတွက် လှုပ်သာ လှည့်သာမရှိလှ။ ဒါ့အပြင် လမ်းကြောင်းက ရွံ့များဖြင့် ချောနေရာ အန္တရာယ်များလှသည်။ ကျွန်မတို့ရှေ့တွင်

ခရီးသည်အချို့က ကလေးများကို ပွေးချီလျက်၊ အထုပ်အပိုးများကို ရွက်လျက်သွားလာနေကြသလို မော်တော်ဆိုင်ကယ်များကလည်း စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ကားများကြားထဲတွင် မြေလိမ်မြေကောက်သွားကာ ဖောက်ထွက်သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘတ်စကားများ၊ ကုန်တင်ကားများပေါ်က ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ခရီးသည်များကတော့ လမ်းရှင်းပေးမည့် ကားအလာကို စောင့်ဆိုင်းရင်း နောက်ထပ် လမ်းပိတ်စေမည့် မြေပြိုမှုများ ရှေ့တွင် ထပ် မရှိပါစေနှင့်တော့ဟု ဆုတောင်းနေကြသည်။

တစ်နာရီတွင် တောင်ပြိုနေသည်ကို ဖယ်ရှားပေးမည့် ကားရောက်လာသည့်အခါ ကျွန်မတို့အားလုံး ဝမ်းသာအားရနှင့် အော်ဟစ်မိကြသည်။ ကျွန်မတို့ စောင့်ဆိုင်းနေရာတာတွေ အဆုံးသတ်တော့မည့် လက္ခဏာမဟုတ်လား။

ညနေ ၄နာရီခွဲမှာတော့ လမ်းပွင့်သွားခဲ့ပြီး ထိုနေရာကနေ ကျွန်မတို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ လေတဟူးဟူး တိုက်နေပြီး တောင်တန်းများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများပေါ်၌များဖြင့် ချောနေသည့် လမ်းတစ်လျှောက် ငါးနာရီခန့်ခရီး ဆက်လက်နှင့်ခဲ့ရသည်။ နောက်ရက် နံနက် ၇ နာရီခွဲတွင် ကျွန်မတို့ ဟားခါးမြို့ကို ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ချင်းပြည်နယ်၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ဝန်ကြီး ဦးပုစုသီယိုနှင့် တွေ့သည့်အခါမှာတော့ မိုးရာသီအတွင်း အရောက်လာခဲ့ကြသည့် ကျွန်မတို့၏ ခရီးစဉ်အပေါ် ချီးကျူးကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပြီးနောက် -

“ဒီကားလမ်းကို ပြုပြင်ဖို့ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေက အပြောမဟုတ် လက်တွေ့ကျကျနဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အကောင်အထည်ပေါ်လာစေချင်တယ်။” ဟု ဆိုပါသည်။ ဝန်ကြီးမည်သည်ကို ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်မတို့ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ကြပါသည်။

လမ်းခရီးတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များရော၊ အစိုးရ အပါအဝင် ချင်းပြည်နယ်ရှိ အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရာများစွာကြောင့် ဒီခရီးစဉ်က ကျွန်မတို့အတွက် ခိုင်မာသည့် အတွေ့အကြုံများကို ရရှိစေပါသည်။ ဆွေးနွေးပွဲများနှင့် ခရီးစဉ်က ကားလမ်းကို ပြုပြင်နိုင်ရန်အတွက် သဘာဝ ဝန်းကျင်နှင့် လူမှု ဝန်းကျင် ဆန်းစစ်မှုကို မည်မျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှားစေခဲ့ပါသည်။ ဒါမှသာ အပြောထက် လက်တွေ့က မြန်ဆန်ပြီး ဒီလမ်းကို ပြုပြင်နိုင်မည် မဟုတ်လား။

ကမ္ဘာ့ဘဏ်အုပ်စု၏ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မူဘောင်အား မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ချင်း ပြည်နယ် အပါအဝင် တိုင်းဒေသကြီးနှင့် ပြည်နယ် ၁၄ ခုတွင် ပြန်လည် သုံးသပ်သည့် ဆွေးနွေးပွဲများကို ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ကမ္ဘာ့ဘဏ်အုပ်စုနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရသည် မူဘောင်အား နှစ်နှစ် ထပ်မံ သက်တမ်းတိုးရန် သဘောတူညီခဲ့ကြပါသည်။ လာမည့်နှစ်နှစ်အတွင်း ကျေးလက်ဒေသ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု လျော့ချရေး၊ အဟာရ

တိုးမြှင့်ရရှိရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ဝန်ဆောင်မှု များ တိုးမြှင့်ရရှိရေး၊ အလုပ်အကိုင်များ ပိုမို ဖန်တီးပေးနိုင်ရေး၊ အခြေခံ အဆောက်အအုံများ မြှင့်တင်နိုင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်သွားမည် ဖြစ်သည်။ အကျိုးဆက်အားဖြင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးများ ပိုမို ကောင်းမွန်လာပြီး ပြည်သူများအနေဖြင့် ဈေးကွက်သွားနှင့် ပိုမို ချိတ်ဆက် နိုင်လာမည် ဖြစ်သလို လမ်းတံတား ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ပိုမို ကောင်းမွန်သည့် စံချိန်စံညွှန်း တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာပြည်သူတွေအတွက် ကူညီခွင့်ရတဲ့အတွက် အထူးဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ ချင်းပြည်နယ်က မိတ်ဆွေများကိုလည်း ခါလွန်းတူ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟု ပြောကြားရင်း။